

eugen
kokot

galerija
galženica

ive
šimat
banov

Nema vjernijeg poslanika Istre i boljeg tumača njezine morfologije i metaforike, njezine crvenice i mitologije. To je neosporno njegova životna tema, motivirana razlozima i izvan svijesti zemlje. Usudimo se nadalje gustu masu kolorističkih izljeva pripisati i udjelu psihizma, udjelu povišene emotivne bliskosti, strasti kao mogućnosti imaginacije, upravljenih k dubljim spoznajama istine teme. Između Kokotova načina i unutarnjih diktata koji definiraju formu nema neprijateljstva. Forma dopušta asocijacije, a kako ih ona svakim djelom ponovo budi, ne može biti su-

mnje o ishodištima Kokotove poetike. Premda pitanje konkretnog i nekonkretnog nema gotovo nikakve značenjske težine, ukazujemo na ostvarenu sintezu koja uvažava obje krajnosti i koja ih pomiruje u djelu izuzetne uvjerljivosti i tvorbene sugestivnosti.

Blistavost geste, bogati izljevi boje, njihova muzikalnost, harmonično suglasje, zapaljen koloristički vatromet u njedrima ili na marginama nove su kvalitete Kokotove slike. U ponekim gvaševima unutar prostranstva boje zacaruje vatra i snažniji akcenti boje (*Jutro,*

1981), a ponekad požar zahvaća cijela prostranstva slike (*Monte Kuncići*, 1981). Očito je da svjetlo i koloristički intenzitet zadobivaju presudnije značenje u odnosu na guste, pastozne, iscijeđene brazde boje. Očito je da je temporalna komponenta progovorila u ovom djelu smjelije na uštrb prostorne ili topografske kvalitete. Jedinstvo je prizora sačuvano. Ono i dalje ostvaruje emotivni i stvarni svijet. Eugen Kokot razvija mogućnosti viđenja kao i mogućnosti snoviđenja pejzaža. Ne mijenja svoj izraz tek malim intervencijama, sićušnim dodacima, dosjetkama, prigodnim intervencijama... Ostaje vjeran osnovnom motivu i njegovoj temeljnoj predispoziciji, oblikovnoj topografiji koja mijenja svoja lica onako kako čovjek mijenja svoja raspoloženja.

I jedna mala zamjerka koja ne izaziva sumnju u vrijednosti Kokotovih djela što ga neosporno čine individualnim unutar suvremene hrvatske umjetnosti. Četrdesetak radova približno istih formata u istoj, 1981. godini!? Tu sitnicu, koja više pristaje oku mjernika, vidimo malom nezgodom. Postavlja se pitanje: ili mi prirodi zadajemo okvir ili nam ga sama priroda nameće.

Sumnjamo da je temperament Kokotove moći i mogućnosti unaprijed utvrdio granice i sumnjamo da je smještao prostore i prostranstva u granice i unaprijed zadani format. Slučajno ili ne, ostajemo uvjereni da su ti gvaševi potekli iz slobode, a onda zatvoreni i pokazani u mjeri koja se sama od sebe nametala. Ali, uostalom, ne cjepidlačimo i ne inzistirajmo na nečemu što živi u tijesnoj kolibi kao i u palači. Jer Eugen Kokot je kroničar i interpret jedne fizičke i duhovne istine o pejzažu koji je i zanemarujući motiv sijao njegovu slavu i kojemu se vraćao nalazeći utoke vlastitih raspoloženja.

